

Liefde is er in vele vormen.

De hoop, het geloof, de liefde van het kind is een andere dan die van de volwassene. Paulus vergelijkt ze. En ziet zich hier in de wereld als een volwassene, die het kind dat hij was achter zich heeft gelaten. Dat klopt natuurlijk. Maar voor de wereld die komt ziet hij zich nog als een kind, als iemand die *zichzelf en de ander niet scherp ziet*.

Je kunt het nog zo goed bedoelen, schrijft hij, Maar als dat wat je doet of zegt of laat niet geaard is in de liefde, dan is het niets waard, heeft het geen zin, is het niet duurzaam. Wat het verschil maakt tussen goed-doen en goed-zijn, is de liefde, zegt hij. In de brief aan de jonge gemeente in Corinthe, waarin hij hen inhoudelijk en praktisch advies geeft, schrijft hij ook dit. Het gaat om de liefde.

Stel je toch voor, en hij begint met iets onmogelijks te noemen, dat ik alle talen zou spreken die er op aarde gesproken worden. Het Frygisch, het Pamfylisch, het Egyptisch en Kretens en Arabisch en nog veel meer. En ook de taal van engelen! “Toe-maar”, denk je dan... En, zegt hij, zelfs als dat onmogelijke werkelijkheid zou zijn, had ik er nog niets aan – zonder de liefde, die mijn mond zou sturen.

Als ik het verleden zou begrijpen en de toekomst zou kennen, wat zou ik eraan hebben? Stel dat ik alles zou weten wat er te weten valt en stel zélf dat ik dat geloof had waar Jezus over sprak - waarmee ik bergen zou kunnen verzetten, het zou geen inhoud hebben. Al werd ik net zo arm als de armste mensen, ik zou er geen goed mee kunnen doen. En al stierf ik voor wat ik dacht dat de goede zaak was, zonder liefde is mijn offer niets waard.

Paulus breekt voor de lezers en hoorders de illusie áf dat je jezelf als het ware goed kunt maken, meer dan een “rechtvaardige” kunt worden. Neen, dat doe je niet zelf. Bij al die dingen, bij heel het leven, is liefde nodig, en de bron van liefde ligt niet in jezelf, die ligt in God. Door die liefde kun je jezelf en de ander duidelijk zien. In de liefde is de spiegel helder, zijn er geen raadsels meer over jezelf of de ander óf God.

Liefde is er in veel vormen en spreekt veel talen. Niet alleen de taal van woorden en zinnen, maar ook de taal van gebaar en beeld, ze spreekt ook in gevoelens en door zintuigen. Op Pinksteren sprak de liefde vele aardse talen. En de mensen waren als dronken van vreugde en verbondenheid, van het weten gezien te zijn, door God en door de ander. Ze zagen zichzelf en de wereld duidelijk in het vuur van Gods liefde.

Wát is liefde?

Paulus noemt: geduld en goedheid voor wie en wat met jou leeft. Het gaat tót de ander of het andere. Wat het zeker niet is, is jaloezie, opschepperij, geestelijke kleinheid, agressie. Liefde, zo schrijft hij, verdraagt, gelooft en hoopt. De liefde bouwt op. Gunt. Want als je oog in oog staat met jezelf en de ander en met God – dan is er éénheid.

Bij het woord liefde denken wij vaak allereerst aan de liefde van partners voor elkaar. Levenspartners, metgezellen, minnaars. Altijd al waren er van die liefde verschillende vormen. Meest geleefd en geaccepteerd is de heteroseksualiteit. En vormen daarnaast noemen wij de laatste jaren met letters en maken daarvan een afkorting waar je echt even op moet oefenen. En waar soms ook weer letters bijkomen. En in die letters hele bevolkingsgroepen.

De gangbare reeks afkortingen is nu LHBTI:

L voor Lesbisch, H voor Homo,

B voor Bi, het kunnen liefhebben van zowel mannen als vrouwen,

T voor hen die van geslacht willen veranderen of zijn veranderd,

I voor Intersexueel, mensen die verschillende geslachtskenmerken hebben.

Maar je kunt ook A toevoegen voor Asexueel, Q kan staan voor mensen die er nog niet uit zijn wat ze zijn, P voor mensen die meerdere mensen kunnen liefhebben.

En soms wordt er een plusje (+) achter geschreven en gezegd om aan te duiden dat de natuur nog meer variaties kent.

De liefde van jongen en meisje werd bezongen in Hooglied (dat boek uit wrs. de 4^e eeuw voor het begin van de jaartelling), al wilde men het vroeger in het jodendom later in de kerk ook wel mystiek lezen: als beschrijving van de innige band tussen God en zijn volk of kerk. Maar iedere minnaar kan er zijn/haar eigen verliefdheid en liefde in zien.

De liefde van partners, zo kostbaar op zich, kun je zien als afspiegeling van Gods liefde voor de wereld. Of je kunt zeggen: zó lief heeft God de wereld gehad, dat proberen wij ook, daar wil ik, daar willen wij ons door laten inspireren. Of: onze liefde is de voorafschaduwning van wat het leven met God uiteindelijk zal zijn.

U hebt die ervaringen hopelijk ook in het leven opgedaan. Contact met het hemelse hier op aarde.
Dat iets té mooi lijkt voor deze wereld, het gaat er als het ware bóvenuit.
Dat kan in de liefdesrelatie met een ander zijn,
of in een poging verleden of toekomst te begrijpen,
dat kan zijn wanneer je door kennis betoverd wordt.
Het kan zijn wanneer je - vertrouwend op je geloof - probeert een berg te verzetten,
wanneer je armoede wilt delen,
of bereid bent voor een goede zaak je leven te geven.

Liefde is zo bijzonder, dat het als een geschenk aanvoelt. En echte liefde oordeelt niemand. Niet daarbinnen,
niet daarbuiten. Sytze de Vries schreef het in het lied dat wij zongen. Ware liefde is een geschenk van de
schepper voor zijn schepping. Waarin wij even de ander, onszelf, en wie of wat op ons pad is gekomen en
onze liefde oproept duidelijk zien. Helder. Als oog in oog staan we ermee en we zien werkelijk. Je kunt nooit
meer terug naar vóór dat moment! Die ervaring stáát als een getuigenis van het goede, van dat wat je gegund
is, nu en later.

Alle talen van de wereld zijn niet genoeg... Kind-zijn is niet genoeg. Volwassen-zijn ook niet, om God te
naderen, helemaal, om één met hem/haar te zijn en die liefde over te nemen. Om jezelf en de ander scherp te
zien en werkelijke goddelijke eenheid te ervaren, duurzaam, blijvend. Momenten zijn er met deze helderheid.
Vaker is de spiegel waar we in kijken als beslagen of verweerd.

Wat blijft zijn geloof hoop en liefde. En het belangrijkste is de liefde. Hoop en geloof zitten vast aan onze
menselijke beperkingen. Maar liefde vergaat nooit. Want de liefde is God zelf. Bron van leven,
scheppingskracht, heilige Geest. En soms springt de liefde op, als water uit een bron, als licht door het donker,
als genezing in ziekte, als verliefdheid, als vreugde.

Of zoals Karel Eykman het benoemt in één van zijn levenslustige teksten:

Licht is zo zoet
en zon doet goed aan je ogen.
Onthoud het goed
als wolken komen met regen.

Liefde doet goed, in meerdere betekenissen. Zoek en je zult het vinden. Vier je liefde, bij welke letter
van het alfabet je je ook thuis voelt. Leef de liefde voor wie en wat op je weg komt en de hemel toont
zich op aarde.

Geduld en goedheid zijn met ons, alle dagen van ons leven. Amen.

Lezing: 1 Corinthiërs 13

28 juli 2019 Grote Kerk Naarden ©ds. Véronique Lindenburg